

ਬਾਗ ਵਿਚ

ਮੱਤੀ 26:30, 36-46; ਮਰਕੁਸ 14:26, 32-42; ਲੂਕਾ
22:39-46; ਯੂਹੰਨਾ 18:1, 4, 11, ਇਕ ਨੇੜ ਝਾੜ

ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਬਾਗਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਦੂਰ ਤਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਦਾ ਬਾਗ ਅਦਨ (ਉਤਪਤ 2:8, 17; 3); ਸੰਤਾਪ ਦਾ ਬਾਗ ਗਥਸਮਨੀ (ਯੂਹੰਨਾ 18:1; ਮੱਤੀ 26:36); ਉਮੀਦ ਦਾ ਅਨਾਮ ਬਾਗ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦਫਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 19:41, 42; 20); ਈਨਾਮ ਦਾ ਬਾਗ ਸੁਰਗਲੋਕ (ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:7)¹ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਰਮਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਤੇ ਹੈ।

ਗਥਸਮਨੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜੁੱਤੀ ਲਾਹ ਦਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਕੂਚ 3:5)। ਡੀ. ਡਬਲਯੂ. ਫੋਰਡ ਨੇ ਮੇਰੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ:

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ [ਇਹ ਸਰਮਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ] ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਮੁਹਾਰਤ, ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ। ... ਪਰ ਮੈਂ ਕਰ ਕੀ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਗਥਸਮਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਹ ਸੀ, ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।²

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਉਸਦਾ ਉਹ ਪਹਿਲੂ ਉਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕਤਾ ਹੈ।³ ਉਹ ਕਾਮਿਲ ਖੁਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਾਮਿਲ ਇਨਸਾਨ ਭਾਵ ਸਿੱਧ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ; ⁴ ਪਰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਖੁਦਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦਰਮਿਆਨ ਤਨਾਅ ਜ਼ਰੂਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਨਾਅ ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ‘ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ ਪਰ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ’ (ਮੱਤੀ 26:41), ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਖਣਾ ਕਰ ਕੇ ... ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਜੰਮਿਆ’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:7)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ‘ਸਭਨੀ ਗੱਲੀਂ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਵਰਗਾ ਬਣੇ; ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਖੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਹੋਵੇ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:17)। ਲੇਖਕ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ‘ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਵਰਗਾ’ ਬਣਨ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ। ਉਸ

ਨੇ ਹੀ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ''; ਉਹ 'ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ' (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2: 18; 4: 15)। ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਸਿਰਫ ਸਲੀਬ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਸੀ (1 ਪਤਰਸ 3: 18), ਬਲਕਿ ਬਾਗ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਵੀ ਸੀ। 'ਉਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨੀਂ ਜਦੋਂ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਬਹੁਤ ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਅੰਝੂ ਕੇਰ ਕੇਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਿੰਨਤਾ ਕੀਤੀਆਂ' (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5: 7)।

ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਬਾਗ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਮੱਤੀ 4: 1-11); ਬਾਗ ਵਿਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਨਾਲ ਲੜਿਆ। ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਡਬਲਿਊ ਮੈਕਗਰਵੇ ਸਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਬਾਗ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮਰਨ ਤਕ ਉਸ ਅੰਦਰ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸੀ; ਅਤੇ 'ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ' ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜਮਾਇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇਕ ਸੰਪੂਰਣ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ।'⁵ ਪਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਹੱਸ ਦੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਹੱਠਧਰਮੀ ਨਹੀਂ, ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਖੌਫ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।⁶

ਲੜਾਈ ਦਾ ਅਖਾੜਾ

ਬਾਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੇ⁷ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਝਗੜੇ ਦਾ ਅਖਾੜਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਲੜਾਈ ਲੜੀ।

ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਥਾਂ

ਯਿਸੂ ਲਈ, ਗਥਸਮਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਥਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਅਸੀਂ ਦੂਜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਸ ਤੇ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲਾਵਾਂਗੇ।⁸

ਮੱਤੀ 26: 36 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, 'ਤਦ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਥਸਮਨੀ ਨਾਮੇ ਇਕ ਥਾਂ ਆਇਆ।' 'ਗਥਸਮਨੀ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਕੋਲਹੁ।' ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਇਹ ਨਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਪਿਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੇ ਖੌਫ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੀਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ਮੱਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ' (ਮੱਤੀ 26: 37); ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ 'ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ' (ਮਰਕੁਸ 14: 33)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, 'ਮੇਰਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ਸਗੋਂ ਮਰਨ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੀਕਰ' (ਮੱਤੀ 26: 38)। 'ਮਰਨੇ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੀਕਰ' ਵਾਕ ਗਲਗਥਾ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼, ਗਥਸਮਨੀ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਵੀ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਸੀਹ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲੱਗਾ: 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਜੇ ਹੇ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਥੋਂ ਟਲ ਜਾਵੇ''⁹ (ਮੱਤੀ 26: 39)। 'ਪਿਆਲਾ' ਉਸ ਦੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਰ ਸਰੀਰਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁰ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 'ਉਹ ਨੇ ... ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਅੰਝੂ ਕੇਰ ਕੇਰ ਕੇ ... ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਿੰਨਤਾ ਕੀਤੀਆਂ' (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5: 7)।

ਲੂਕਾ ਨੇ ਇਸ ਦਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ‘‘ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਾਂਕਸ਼ਟ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਮਨੋਂ ਤਨੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਰ ਉਹ ਦਾ ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗੂ ਭੁੰਜੇ ਡਿਗਦਾ ਸੀ’’ (ਲੂਕਾ 22: 44)। ਕਿਉਂਕਿ ਪਸਾਹ ਦਾ ਪਰਬ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,¹¹ ਇਸ ਲਈ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਵਾ ਠੰਡੀ ਹੋਵੇਗੀ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 18: 18)। ਇਸ ਮੌਸਮ ਵਿਚ ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਆਉਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਤੋਂ ਮੁੜ੍ਹਕਾ ਡਿੱਗਣਾ ਬਾਹਰੀ ਤਾਪਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸੀ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ‘‘ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਵਾਂਗੂ’’ ਵਾਕ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਚਿਕਤਸਿਕ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੱਥੇ ਦੇ ਲਹੂ ਵਹਿਣ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮ ਨਾੜੀਆਂ ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਵਿਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਚਮੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲਹੂ ਵਰਗਾ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।¹² ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਵੈਦ ਲੂਕਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਨੂੰ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਦੱਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ੋਰ ‘‘ਵਾਂਗੂ’’ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਹੋਵੇ: ਜਿਵੇਂ ਗਹਿਰੇ ਜ਼ਖਮ ਨਾਲ ਲਹੂ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਤਾਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਔਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ,¹³ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਲੱਗ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਲਿਖਤ ਵਚਨ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ।¹⁴ ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ‘‘ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ’’ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੋਝੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਉਹ ਪਲ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਤੇ, ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਅਰਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ‘‘ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਪਰ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ!’’ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ‘‘ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਚਮੁਚ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੀ ਤਾਂ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ!’’

ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦੁਆ ਵਿਚ ‘‘ਪਿਆਲਾ’’ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਰੀਰਕ ਦੁੱਖ ਆਉਣਾ ਸੀ: ਤੀਹਾਂ ਰੂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਨ ਲਈ ਮੌਤ ਕੋਈ ਸੁਖਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੈਂਡਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।¹⁵ ਇਸ ਤੋਂ ਖਾਸ ਮੌਤ ਦੀ ਕਿਸਮ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਹਿਣੀ ਸੀ: ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਰਾਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਤਾਅ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਾਲਿਮ ਤਰੀਕਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।¹⁶ ਜੌਨ ਗਿਪਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ,

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਕੋਰੜੇ, ਮੱਥੇ ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਤਾਜ ਦੇ ਕਾਰਣ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਟਪਕਦਾ ਹੋਇਆ ਲਹੂ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਮੇਖਾਂ ਠੋਕਣ ਨਾਲ ਛਲਣੀ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੀਬ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਸੀ, ਜੋ ਤਿਲ ਤਿਲ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਤਸੀਹਿਆਂ ਭਰੀ ਮੌਤ ਸੀ।¹⁷

ਮਸੀਹ ਨੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਸੀ। ਗਿਪਸਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ,

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਲਾਲਤ, ਆਪਣੇ ਸੱਜਣਾਂ ਵੱਲੋਂ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੀਤਾ, ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ, ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਠੱਠੇ ਝੱਲਣੇ ਸਨ।¹⁸

ਯਿਸੂ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਦੀ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਵੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਤੇ ‘ਗੁਲਾਮਾਂ, ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ, ਇਨਕਲਾਬੀਆਂ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਮੁਜ਼ਰਮਾਂ ਨੂੰ ... ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।’¹⁹ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ‘ਲਾਜ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣ ਕੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ।’ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ‘ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਰਾਪ ਬਣਿਆ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਭਈ ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:13)।

ਪਰ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਜਿਸਮਾਨੀ ਜਾਂ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੋਨਲਡ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਭੇਤ ਦੀਆਂ ਅਥਾਹ ਗਾਹਿਰਾਈਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।’²⁰ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਤਾਪ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਲਿਖਤ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਈਏ ਕਿ ਜਦ ਯਿਸੂ ਸਲੀਬ ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਚੁੱਕ ਲਈ (ਯਸਾਯਾਹ 53:6; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:21; 1 ਪਤਰਸ 2:24)। ਪਾਪ ਸਾਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 59:1, 2) ਅਤੇ ਅਖ਼ੀਰ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਤੋਂ ਸਦਾ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼’ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:9; ਵੇਖੋ ਆਇਤਾਂ 7-9)। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਆਪਣੇ ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮਤੀ 27:46)।

ਇਸ ਸਰੀਰਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਪੀੜਾ ਦੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪਈ, ਇਸ ਦੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦਾ। ਜਗਤ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੁਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ।

ਕੁਝ ਲੇਖਕਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿਚ ਹੋਰ ਹਿੰਮਤ ਵਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।’ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਹੀ ਹਨ: (1) ਅਸਲੀ ਹਿੰਮਤ ਡਰ ਦੀ ਘਾਟ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ, ਬਲਕਿ ਬਹੁਤ ਡਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (2) ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਤਕਲੀਫ਼ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਹ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਝੱਲਿਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਝੱਲਿਆ। *ਦ ਗਿੰਨੀਜ਼ ਬੁਕ ਆਫ ਰਿਕਾਰਡਜ਼*²¹ ਵਿਚ ‘ਹੁਣ ਤਕ ਝੱਲਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਭ

ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ’ ਲਈ ਨਾਂਅ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਸਲੀਬ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਥਾਂ’ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਪ੍ਰਭੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4: 15)।

ਦੁੱਖ ਦੀ ਥਾਂ

ਗਥਸਮਨੀ ਯਿਸੂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਦਾ ਹੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵੀ ਥਾਂ ਸੀ।
ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯਿਸੂ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਹੀ ਦੇਰ ਤਕ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 1: 35; ਮੱਤੀ 14: 23)। ਪਰ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। (ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ: ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ।²² ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ) ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ‘ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆ’ (ਮਰਕੁਸ 14: 33)। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਸੀਂ ਐਥੇ ਠਹਿਰੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ’ (ਮੱਤੀ 26: 38)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਰ (ਮਰਕੁਸ 14: 37 ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਓ) ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਘੰਟਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਗ ਸਕਦੇ ਸਨ?

ਬਾਗ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ: ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਈ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਜ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤਕ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹਾਲੇ ਵੀ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਿਆਸੀ ਰਾਜ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਥਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਯਿਸੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤਿਆਗ ਦੀ ਥਾਂ

ਗਥਸਮਨੀ ਦਾ ਬਾਗ ਤਿਆਗ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਚਾਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਅਖੀਰ ਵਿਚ, ‘ਸਾਰੇ ਚੇਲੇ ਉਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਗਏ’ (ਮੱਤੀ 26: 56)²³ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੀ ਤਿਆਗ ਦੀ ਥਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਯਿਸੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸਾਡਾ ਸਮਾਂ ਚੰਗਾ ਲੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਦੁੱਖ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਤਿਆਗ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹੋ! ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ। ‘ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਰਿਸ਼ਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਚੇਤਾ ਹੈ ਭਈ ਅਸੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹੀ ਹਾਂ’ (ਜ਼ਥੂਰ 103: 14)। ਉਹ ‘ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਰਬਲਤਾਈਆਂ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਦਰਦੀ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ‘ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗੂ ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਿਹਾ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4: 15)।

ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਤਰ

ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਗਥਸਮਨੀ ਸਿਰਫ ਲੜਾਈ ਦਾ ਅਖਾੜਾ ਹੀ ਨਹੀਂ

ਸੀ; ਇਹ ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਤਰ ਵੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਦੁਆ ਦੀ ਥਾਂ

ਗਥਸਮਨੀ ਦਾ ਨਾਂਹ-ਪੱਖੀ ਪਹਿਲੂ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਓ ਇਸ ਦੇ ਹਾਂ ਪੱਖੀ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਗ ਦੁਆ ਦਾ ਇਕ ਥਾਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਣ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਐਥੇ ਬੈਠੋ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂ” (ਮੱਤੀ 26:36)। ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੀਲ ਪੱਥਰਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ;²⁴ ਇੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ।

ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਦਕਿ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।²⁵ “ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਅੱਬਾ, ਹੇ ਪਿਤਾ” (ਮਰਕੁਸ 14:36)। “ਅੱਬਾ” ਅਰਾਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਿਤਾ” ਪਰ ਇਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬੋਲਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਹ “ਬਾ-ਬਾ” ਜਾਂ “ਦਾ-ਦਾ” ਕਹਿਣ ਵਰਗਾ ਹੈ।²⁶ “ਅੱਬਾ” ਸ਼ਬਦ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਖ਼ਾਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ: “ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪਵੋ” (ਲੂਕਾ 22:40)। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਜਾਗੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਰਤਾਵੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪਓ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੈ ਪਰ ਸਰੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 26:41)। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਫ਼ਤਹਿਮੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਤਿਆਗ ਦੀ ਗਥਸਮਨੀ ਵਿਚ ਹੋਵੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਆ ਦੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਲਓ।²⁷ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਨਾ ਮਿਲੇ।

ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਥਾਂ

ਦੁਆ ਦੀ ਥਾਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗਥਸਮਨੀ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਸੀ। (ਇਹ ਇਕ ਮੁੱਖ ਸੱਚਾਈ ਹੈ)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਮੈਂ ਸੁਰਗੋਂ ਉੱਤਰਿਆ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਗੋਂ ਉਹ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਾਂ ਜਿਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੱਲਿਆ” (ਯੂਹੰਨਾ 6:38; ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:7, 9)। ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾਈ ਸੀ ਕਿ “ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ” (ਮੱਤੀ 6:10)। ਹੁਣ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫ਼ਰਜ਼ ਆਉਣ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ। “ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਥੋਂ ਟਲ ਜਾਵੇ” ਦੁਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਿਆ ਸੀ, “ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 26:39)।²⁸

ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਨਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਨਾ ਵੀ

ਹੈ।²⁹ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ, ਉਵੇਂ ਉਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ, ‘‘ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਮੈਥੋਂ ਟਲ ਜਾਵੇ ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ’’ (ਮੱਤੀ 26:39)। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਦੁਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਹਿ ਸਕਿਆ, ‘‘... ਜਿਹੜਾ ਪਿਆਲਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਕੀ ਮੈਂ ਉਹ ਨਾ ਪੀਆਂ।’’ (ਮੱਤੀ 26:42)। ਭੀੜ ਵੱਲੋਂ ਫੜ ਲਏ ਜਾਣ ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਰੱਸੀਆਂ ਨੇ ਨਹੀਂ, ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗਥਸਮਨੀ ਵਿਚ ਹੋਵੋ, ਤਾਂ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਹੋ, ‘‘ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇ’’ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ *ਹੋਣ ਵੀ ਦਿਓ*। ਕੋਈ ਬੋਝ ਇੰਨਾ ਭਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਤੇ ਉਹ ਹੌਲਾ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ।

ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਥਾਂ

ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ ਸਮਰੱਥਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘... ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਹ ਦੀ ਸੁਣੀ ਗਈ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:7)। ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ, ‘‘ਸੁਰਗੋਂ ਇਕ ਦੂਤ ਉਹ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ’’³⁰ (ਲੂਕਾ 22:43)।

ਦੁਆ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਤਕ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਤੜਫ਼ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ‘‘ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਪਿਆਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਿਹਾ ਸੀ’’³¹ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 18:11)। ‘‘ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੌੜੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮਿੱਠੀ ਸੀ, ਸੁਆਦੀ ਸੀ।’’³²

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰੋ, ਵੇਖੋ ਘੜੀ ਆ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਠੋ, ਚੱਲੀਏ’’ (ਮੱਤੀ 26:45ਅ, 46ਓ)। ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਨ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਭੱਜੇਗਾ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 18:4)।

ਉਸ ਵਕਤ ‘‘[ਭੀੜ] ਵਿਚ ਉਹੀ ਇਕੱਲਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਖ਼ਸ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਦਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਚੱਲਿਆ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ।’’³³ ਉਹ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ‘‘ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।’’³⁴ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ, ਮਸੀਹ ਫ਼ਤਹਿਮੰਦ ਸੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਗਥਸਮਨੀ ਵਿਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਮਰੱਥਾ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਵੇਖੋ। ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:5)।

ਸਾਰ

ਗਥਸਮਨੀ-ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀਆਂ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁੱਖ ਦੀ ਥਾਂ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਥਾਂ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਥਾਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ

ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕੀ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਗ ਦੁਆ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਥਾਂ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸਮਰਪਣ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਕੰਮ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣਾ ਹੈ; ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਿੱਤ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਾਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਤ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਣ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਂਗ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬਪਤਿਸਮਾ (ਡੁੱਬਕੀ) ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 16: 16; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2: 38; ਗਲਾਤੀਆਂ 3: 26, 27)? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਮੁੜੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਹੀ ਆ ਜਾਓ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8: 22; ਯਾਕੂਬ 5: 16)।

2001 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ, ਗ੍ਰੇਟਰ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਕਫ਼ ਹਾਂ, ਇਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਂ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਇਕ ਖਬਰਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਵਧਣ ਤੇ ਪੁਕਾਰ ਉਠਿਆ, ‘‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ!’’ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਫ਼ਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ!

ਨੋਟਸ

ਗਥਸਮਨੀ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਤੇ ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਰਮਨ ਹੈ। ਇਹ ਲੜੀਵਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਾਰਟ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਪਾਵਰ ਪੁਆਇੰਟ ਨਾਲ ਵਿਜ਼ੁਅਲ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਰਡਿੰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ 1988 ਦੀ ਲੈਕਚਰਸ਼ਿਪ ਵਿਚ ਜੌਨ ਗਿਪਸਨ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਸੱਖੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ।¹⁵ ਉਹ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤੇ ਸਨ: ਦੁੱਖ, ਇਕੱਲ੍ਹਾਪਣ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ। ਗਥਸਮਨੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਢੰਗ ਲਈ ਵੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ‘ਗਥਸਮਨੀ ਬਾਗ: ਇਕ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਢੰਗ’ ਤੇ ਵਾਧੂ ਲੇਖ ਵੇਖੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ ‘ਸੁਰਗਲੋਕ’ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਕ ਬਦਲਵਾਂ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ‘ਬਾਗ,’ ‘ਪਾਰਕ,’ ਜਾਂ ‘ਜੰਗਲ’ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਅਨੰਦ ਦੇ ਬਾਗ’ ਦੇ ਅਰਥ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਦ ਅਨੈਲਿਟਿਕਲ ਗ੍ਰੀਕ ਲੈਕਸੀਕਨ [ਲੰਦਨ: ਸੈਮੂਏਲ ਬੈਗਸਟਰ ਐਂਡ ਸੰਜ਼ ਲਿਮਿਟਡ, 1971], 302)।² ਡੀ. ਡਬਲਯੂ. ਕਲੇਵਰਲੀ ਫੋਰਡ, ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਥਰੂ ਦ ਲਾਈਫ ਆਫ਼ ਡਾਈਸਟ (ਪੀਬੋਡੀ, ਮੈਸਾਚੂਏਟਸ: ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ ਪਬਲਿਕੇਸ਼ਨ, 1994), 76. ³ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਪਿਆਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਭੁੱਖ (ਮੱਤੀ 4: 2; 21: 18) ਅਤੇ ਪਿਆਸ (ਯੂਹੰਨਾ 4: 7; 19: 28) ਦਾ ਅਨੁਭਵ; ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਵਰਗਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁴ ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 1 ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ‘ਮਸੀਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ’ ਪਾਠ ਵਿਚ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੁਣ ਤੇ ਨੋਟਸ ਵੇਖੋ।⁵ ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਮੈਕਗਰਵੇ ਐਂਡ ਡਿਲਿੱਪ ਵਾਈ. ਪੈਂਡਲਟਨ, ਦ ਫੋਰਫੋਲਡ ਗੋਸਪਲ ਆਰ ਏ ਹਾਰਮਨੀ ਆਫ਼ ਦ ਫੋਰ ਗੋਸਪਲਜ਼ (ਸਿੰਸਿਨਾਟੀ: ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1914), 686-87. ⁶ ਅਸੀਂ ਭੇਤ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਦੀ

ਖੁਦਾਈ ਬਨਾਮ ਉਸ ਦੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਕਗਰਵੇ ਦੀ ਗੱਲ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਝਗੜੇ ਭਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਗੇ ਜਦਕਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।⁷ ਜੇ ਇਸ ਸਰਮਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।⁸ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ‘‘ਸੋ ਆਪਣੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਫ਼ਿਕਰ ਵਿਚ ਨਾ ਪੈ ਜਾਇਓ। ਮੈਂ ਅਗਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਦੱਸ ਦਿਆਂਗਾ।’’⁹ ਜਿੱਥੇ ਤਕ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਬਾਗ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੋ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 12:27, 28)।¹⁰ ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ‘‘ਪਿਆਲਾ’’ ਤੇ ਨੋਟਸ ਲਈ ਵੇਖੋ।

¹¹ *ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ*, 1 ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਪਰਬਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੇ ਚਾਰਟ ਵੇਖੋ।¹² ਇਸ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਹੈਮਾਟਾਈਡ੍ਰੋਸਿਸ ਜਾਂ ਹੈਮੋਹਾਈਡ੍ਰੋਸਿਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—(ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਐਡਵਰਡਜ਼, ਵੈਸਲੀ ਜੇ. ਗੋਬਲ, ਐਂਡ ਫ਼ਲਾਈਡ ਈ. ਹੋਸਮਰ, ‘‘ਆਨ ਦ ਫਿਜ਼ੀਕਲ ਡੈਥ ਆਫ ਜੀਜ਼ਸ ਕ੍ਰਾਈਸਟ,’’ *ਜਰਨਲ ਆਫ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਮੈਡੀਕਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ* [21 ਮਾਰਚ 1986]: 1456)। ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ ਇਕ ਟੀਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ (ਦਸੰਬਰ 2001) ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਚਰਚਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੂਜੀ ਸੰਸਾਰ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਲੰਦਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ ਬੰਬ ਬਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਹਮਲੇ ਵੇਲੇ, ਲਹੂ ਉਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਰਿਸਦਾ ਸੀ।¹³ ਮੱਤੀ 16:21; 17:22, 23; 20:17–19।¹⁴ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਐਲਾਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਸਹੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 17:22, 23; ਲੂਕਾ 18:31–34)। ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 12:27, 28)।¹⁵ ਭਾਵ ਉਹ ਆਪਣੇ ‘‘ਕੰਮ’’ (ਸੇਵਾਕਾਈ) ਦਾ ਧਰਤੀ ਉਤਲਾ ਪੜਾਅ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।¹⁶ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ‘‘ਜਿੱਤ ਜਾਂ ਦੁਖਾਂਤ’’ ਪਾਠ ਵਿਚ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵੇਖੋ।¹⁷ ਜੌਨ ਡੀ. ਗਿਪਸਨ, ‘‘ਐਗਨੀ ਇਨ ਗਥਸਮਨੀ,’’ *ਹਾਰਡਿੰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲੈਕਚਰਜ਼* (1988), 155।¹⁸ ਗਿਪਸਨ, 155।¹⁹ ਐਡਵਰਡਜ਼, ਗੋਬਲ, ਐਂਡ ਹੋਸਮਰ, 1458। ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਇਕ ਵਾਧੂ ਸਰੋਤ ਇਹ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਪੜੇ ਖਿੱਚ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ; ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨੰਗੇਪਣ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 20:4; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 16:15; ਉਤਪਤ 2:25 ਦੀ ਤੁਲਨਾ 3:8, 10 ਨਾਲ ਕਰੋ)।²⁰ ਡੌਨਲਡ ਜੀ. ਮਿਲਰ, ਲੂਕ, ਲੇਮੈਨਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਅਟਲਾਂਟਾ: ਜੌਨ ਨੌਕਸ, 1959), 155।

²¹ ਦਾ ਰਿੰਨੀਜ਼ ਬੁਕ ਆਫ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਵਿਚ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਰਿਕਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਛਪਦੀ ਹੈ।²² ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸੰਗਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਉਦਾਹਰਣ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹੋ।²³ ਯਕੀਨਨ ਹੀ, ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਪਰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸਰਮਨ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ।²⁴ *ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ*, 1 ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ‘‘ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ’’ ਪਾਠ ਵੇਖੋ।²⁵ ਯਹੂਦੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ‘‘ਹੇ ਅੱਬਾ’’ ਕਹਿਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ‘‘ਅੱਬਾ’’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰੋਮੀਆਂ 8:15 ਅਤੇ ਗਲਾਤੀਆਂ 4:6 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।²⁶ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਬੱਚੇ ‘‘ਪਿਤਾ’’ ਲਈ ਇਕ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ।²⁷ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਕਤ ਵਿਚ ਦੁਆ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਇਸ ਸਰਮਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ

ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕੋ, ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਬੜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੇਲੇ ਕਾਇਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।²⁸ ਇਸ ਸਰਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਦੀਆਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।²⁹ ਸਦਰਨ ਹਿਲਜ਼ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ, 25 ਮਾਰਚ 1984 ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼, ਰਿਕ ਐਚਲੇ, ‘‘ਰੀਮੈਚ ਇਨ ਦ ਗਾਰਡਨ’’ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।³⁰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪਿਆਲਾ ਨਹੀਂ ਟਾਲਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਝੱਲਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿੱਤੀ। ਅਕਸਰ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:4)।

³¹ਗਿਪਸਨ, 158. ³²ਐਚਲੇ। ³³ਐਚ. ਆਈ. ਹੇਸਟਰ, *ਦ ਹਾਰਟ ਆਫ਼ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਲਿਬਰਟੀ, ਮਿਜ਼ੋਰੀ: ਕਵਾਲਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1963), 204. ³⁴ਉਹੀ। ³⁵ਜੌਨ ਡੀ. ਗਿਪਸਨ, ‘‘ਐਗਨੀ ਇਨ ਗਥਸਮਨੀ,’’ *ਹਾਰਡਿੰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲੈਕਚਰਜ਼* (1988), 154–58.